

Köpeğin Adı Badi 42

– Ömer Faruk · 25 Ekim 2017

Önce büyük bir şehrin caddelerinde dolaştıktan sonra bir apartmanın önünde durduk. Sokak lambaları etrafı gündüz gibi aydınlatıyordu. Kenan Baba, bana eliyle oturmamı işaret ederek otomobilden indi. Giderken etrafı seyredeyim diye ön tarafa oturtulmuştum. Onu beklerken de canım sıkılmadı, etrafı inceledim. Burası karşılıklı apartmanların yer aldığı sakin bir sokak. Apartmanların hepsinin bahçesi var ve bahçelerde çiçekler, ağaçlar... Duvarların üzerinde yanan renkli ışıklar... Sokakta top oynayan iki erkek çocuk ve ayaküstü muhabbet eden üç genç kız gördüm. Genç kızlar bir ara heyecanlandılar, hatta biri hırsıyla çantasını açıp telefonunu çıkardı ve konuşmaya başladı. Konuşması bitince arkadaşlarına zoraki bir gülüş attı.

Kenan Baba fazla oyalanmadan geldi. Bir elinde valiz, diğerinde büyük bir poşet vardı. Bunları bagaja koydu. Hareket ettik, gene caddelerden geçtik. Şehir dışına çıkınca otomobilin hızı arttı, birkaç saat sonra mola verdik. Ben de arabadan indim, lokantanın bahçesinde dolaştım, Kenan Baba da dışarıda bir masaya oturup yemek siparişlerini söyledi. Yemekler geldiğinde yanına gidip yere oturdum. Yediklerinden bana da verdi. Yemek bitince o kendine bir çay istedi, ben de lokantanın süs havuzundan su içtim.

Yolda otomobil sayısı giderek azaldı, ana asfalttan sağa saptık, burası asfalt değil çukur dolu stabilize bir yol, bazen arabanın altı vuruyordu, rahat gidilemiyor. Neyse ki uzun sürmedi. Sonunda Kenan Baba'nın kırevine geldik. Anahtarla demir bahçe kapısını açtı, arabayı içeri soktu, farları söndürmeden arabadan inip evin kapısını açtı, ışıkları yaktı. Tam olarak nasıl bir ev olduğunu göremiyordum, artık esas incelemeyi gündüze bırakacaktım.

Kenan Baba, bagajdaki eşyaları içeriye taşıdıktan sonra arabanın bagajından aldığı bir tasma ile yanıma geldi, boynuma taktı, ucunu da verandanın ahşap korkuluğuna bağladı. Önüme bir kap yiyecek ve bir kap da su koydu. Adeta dünyam yıkıldı, hayal kırıklığına uğradım. Doğrusu böyle bir davranışı ondan beklemiyordum. Kırıldım, küstüm.

-Badi, ye oğlum, suyunu da iç, deyince arkamı döndüm ve tabii ki ne yiyeceğe ne de suya yaklaştım.

Canımın sıkıntısına rağmen erken uyudum, yolculuk yormuş. Öğlene yakın, Kenan Baba kalktı, yanıma geldi.

-Badi, yemeğini neden yemedin? Diye sordu. Gene ona arkamı döndüm. Ben sahipsiz özgür bir köpekliği, sahipli esir bir köpek olmaya tercih ederim. Bunu ona nasıl anlatabilirim? Tekrar yemem için ısrar edince aynı hareketi yaptım, yani arkamı döndüm; hatasını anladı.

-Yoksa, bana küstün mü seni bağladığım için? Kaçmayasın diye yaptım. Evet, hatalıyım, özür dilerim. Senin özgürlüğünü kısıtlamaya hakkım yok, deyip tasmayı boynumdan çıkardı, korkuluktan da söktü ve bahçenin arka tarafına doğru fırlattı.

Yemeğimi yemeye başladığımı görünce yüzü güldü, başımı okşayıp içeri girdi. Verandaya bir masa ve dört plastik sandalye çıkardı, kendine kahvaltı hazırladı. Kahvaltı ederken bir yandan da kitap okuyordu.

Kahvaltısını bitirdikten sonra:

-Badi, hazır ol, sana yuva almaya gideceğiz, dedi.

Şehirde bu işleri yapan bir mağazaya gittiğimizde:

-Yuvada yatacak olan sensin, seçimi de sen yap! Deyince mevcut yuvalara şöyle bir baktım ve hoşuma gidenin içine girdim. Geniş, rahat bir yuvaydı; içinde yatak gibi kullanılacak minder bile vardı. Cafer Aga'nın evindeki yuvama göre adeta bir saraydı.

-Sen çok uyanık bir köpeksin Badi, yuvaların en iyisini ve en büyüğünü seçtin. Tamam, alıyoruz, dedi.

Yuva arabanın bagajına sığacak gibi değildi. Satıcılar, bugün akşam olmadan getireceklerini söylediler.

Yuvamda geçirdiğim ilk gece çok mutluydum.

Ertesi gün Kenan Baba, evi bana emanet ederek arabasına binip gitti. Bahçeyi dolaştım, onlarca ağaç vardı, iki-üç dönüm büyüklüğündeydi. Bahçe kapısının az ilerisinde hortum takılı bir çeşme, onun ilerisinde ahşap büyük bir ardiye. Çimler kesilmişti, bahçe çok iyi olmasa da bakımlı sayılırdı. Evi inceledim. Eski bir ev, aşağıda verandası var, onun üzerinde bir balkon ve en yukarıda da teras.

Verandaya girdim, bir sandalyenin üzerine çıktım, masada sadece Kenan Baba'nın az önce okuduğu kitap vardı. Kitabın kapağında "Ben de Denedim" yazıyordu; ayrıca olan yerini açtım. Okumayalı çok olmuştu. İzin almamış olsam da içimdeki okuma isteğini engelleyemiyordum. Okudum:

"İnsan, öyle birden kaybolmaz. Yavaş yavaş, ağır ağır kaybolur gider. Önce dostlarının, sonra sevdiklerinin, daha sonra da en yakınlarının gözlerinden, beyinlerinden bir kayboluştur bu. Gözler ona bakar ama görmezler, beyinler faaliyettedir ama algılamazlar. Beden bu dünyadadır, buna rağmen kayboluş bir gerçektir. Bazıları bunu bir yokoluş olarak da kabul edebilirler ama yanlıştır. Çünkü yokoluş ile kayboluş farklı farklı kavramlardır. Kaybolan bir zaman sonra bulunabilir, ama yok olan hiçbir zaman bulunamaz. Var olan bir şey kaybolur, yok olan bir şey nasıl kaybolacak, zaten yok... Yani kayboluşun

nesnel bir tarafı varken yokoluş sadece zihinseldir.

Acaba varoluşun zıttı mıdır yokoluş? Bence değildir. Varoluş var olma, varlık olma ile ilgilidir ve gene aynı ifadeyi kullanacağım yokoluşun ise nesnelliği söz konusu değildir. Müphemdir, belirsizdir...

Peki, bir gün her şey yok olabilir mi? Göremediğimiz ama etraflarındaki her şeyi yutan uzaydaki kara deliklerin var olması şu cevabı vermeme yol açıyor: Evren yok olursa, evet. Evren yok olmaz diye kesin bir yargı söylenemez. Bir milyon, bir milyar, bir trilyon ya da bilmem kaç katrilyon yıl sonra belki de evrendeki kara delikler birleşecek ve tüm evreni kaplayıp içine alıp yok edecektir; işte o zaman gerçek yokoluş ortaya çıkacaktır. Bu bir çelişki olarak düşünülebilir; değildir. Varolan bir şeyin asla yok olmaması kanunu bu evren içinde geçerlidir. Evren yok olursa, her şey sonsuz bir yokoluşta yok olacaktır! Ya da bu yokoluş başka bir evrene geçişe yol açacak ve yeni bir varoluş süreci başlayacaktır. Tabii bu benim söylediklerimin hepsi bir varsayımdan ibarettir, mantıksal çıkarımlar vasıtasıyla ulaşmaya çalıştığım sonuçlardır.”

Doğrusunu söylemek gerekirse okuduklarımı pek anlamadım, kafam karıştı, aklıma onlarca soru geldi. Kitabı kapatsam iyi olacak. Hayır, kapatmayacağım. Bu bölümü geçeceğim ve rastgele bir yer açıp okumaya devam edeceğim.

(Devam edecek...)